

Підстави застосування спеціального кримінального провадження

Grounds of special criminal proceedings

Олександр Маленко

Ключові слова:

спеціальне кримінальне провадження, підстави, виклик у кримінальному провадженні, поважність причин відсутності обвинуваченого, розшук.

Key words:

special criminal proceedings, reasons, call in criminal proceedings, gravity of the accused absence causes, search.

Постановка проблеми. Розвиток суспільних відносин в умовах сучасної України потребує застосування нових кримінальних процесуальних інститутів із метою виконання завдань, які покладені на кримінальне провадження. Серед них особливу увагу привертає спеціальне кримінальне провадження як кримінальна процесуальна форма, котра повинна забезпечити реалізацію принципу невідворотності кримінальної відповідальності в випадках, коли особа переховується від органів слідства та суду з метою ухилення від кримінальної відповідальності. Актуальним питанням є дослідження підстав застосування спеціального кримінального провадження з огляду на неодноразове внесення відповідних змін до кримінального процесуального закону.

Стан дослідження проблеми. Підстави застосування спеціального кримінального провадження в кримінальному процесі України вивчалися такими науковцями, як І.В. Басиста, В.А. Ємельянов, О.О. Нагорнюк-Данилюк, Л.В. Максимів, І.І. Сливич та інші. Водночас варто зазначити, що не всі питання цієї проблематики розкриті достатньо повно, тому існує потреба здійснення подальшого дослідження в цій сфері кримінального судочинства України.

Метою статті є науково-теоретичний і практичний аналіз підстав застосування спеціального кримінального провадження в кримінальному процесі України, виявлення проблемних питань у правовому регулюванні та надання пропозицій для їх вирішення.

Виклад основного матеріалу. Згідно з вимогами ч. 5 ст. 139 Кримінального процесуального кодексу України (далі – КПК України) ухилення від явки на виклик слідчого, прокурора чи судовий виклик слідчого судді, суду (неприбуття на виклик без поважної причини більш як два рази) підозрюваним, обвинуваченим та оголошення його в міждержавний та/або міжнародний розшук є підставою для здійснення спеціального досудового розслідування чи спеціального судового провадження¹. Отже, процесуальний закон установлює дві підстави для застосування інституту спеціального кримінального провадження: 1) ухилення підозрюваним (обвинуваченим) від явки на виклик слідчого, прокурора чи судовий виклик слідчого судді, суду без поважної причини більш як два рази; 2) оголошення підозрюваного (обвинуваченого) у міждержавний та/або міжнародний розшук.

Для існування першої підстави необхідно, щоб ухилення підозрюваного (обвинуваченого) від явки на виклик було здійснено не менше двох разів, а також були відсутні поважні причини неприбуття. Відповідно до ч. 1 ст. 135 КПК України особа викликається до слідчого, прокурора, слідчого судді, суду шляхом вручення повістки про виклик, надіслання її поштою, електронною поштою чи факсимільним зв'язком, здійснення виклику телефоном або телеграмою². Орієнтовний, але не повний перелік поважних причин неприбуття особи на виклик законодавець наводить у ст. 138 КПК України³. Такими причинами можуть

¹ Кримінальний процесуальний кодекс України : Закон України від 13 квітня 2012 р. № 4652-VI // Відомості Верховної Ради України. 2013. – № 9–10, 11–12, 13. – Ст. 8.

² Кримінальний процесуальний кодекс України : Закон України від 13 квітня 2012 р. № 4652-VI // Відомості Верховної Ради України. – 2013. – № 9–10, 11–12, 13. – Ст. 8.

³ Кримінальний процесуальний кодекс України : Закон України від 13 квітня 2012 р. № 4652-VI // Відомості Верховної Ради України. – 2013. – № 9–10, 11–12, 13. – Ст. 8.

бути визнані будь-які обставини, які перешкоджають явці підозрюваного (обвинуваченого). Розглядаючи клопотання про здійснення спеціального досудового розслідування / спеціального судового провадження слідчий суддя / суд має встановити, чи була особа належним чином повідомлена про виклик та чи були поважні причини її неприбуття на такий виклик.

У правозастосовній діяльності трапляються випадки неоднакового застосування процесуальних норм, унаслідок чого порушуються права підозрюваного (обвинуваченого) у зв'язку з незаконним початком здійснення спеціального кримінального провадження. Так, в ухвалі Сєверодонецького міського суду Луганської області від 24 лютого 2016 р. (справа №428/2116/16-к) зазначається, що законом передбачено можливість проведення спеціального досудового розслідування не в разі неможливості повідомити підозрюваного про проведення слідчих або інших процесуальних дій, а в разі свідомого ухилення підозрюваного від участі в таких діях, тобто після неодноразового належного повідомлення підозрюваного про необхідність проведення таких дій та наступної неявки підозрюваного для участі в таких діях. Неможливість повідомити підозрюваного про проведення слідчих або інших процесуальних дій унаслідок об'єктивних причин, які не залежать від підозрюваного, не є ухиленням підозрюваного від участі в процесуальних діях. З матеріалів справи вбачається, що підозрюваний жодного разу не був належним чином повідомлений про будь-які процесуальні дії в рамках кримінального провадження, а тому підозрюваний взагалі не обізнаний про наявність такого кримінального провадження та не може бути визнаний таким, що ухиляється від кримінальної відповідальності або від явки на виклик слідчого, прокурора чи судовий виклик⁴. Отже, слідчий суддя, вирішуючи питання про початок здійснення спеціального досудового розслідування, дійшов правильних висновків та правильно застосував приписи кримінального процесуального закону.

Натомість, переглядаючи в апеляційному порядку відповідну ухвалу слідчого судді, апеляційний суд Луганської області в ухвалі від 15 березня 2016 р. (справа №428/2116/16-к) зазначив, що в клопотанні та апеляційній скарзі є посилання на оголошення підозрюваного в розшук у зв'язку з тим, що останній, перебуваючи на тимчасово окупованій території, переховується від органів слідства. Це підтверджується копією ухвали слідчого судді про задоволення клопотання органів досудового розслідування про надання дозволу на затримання підозрюваного з метою його приводу для участі в розгляді клопотання про застосування запобіжного заходу в вигляді тримання під вартою та копією постанови слідчого про оголошення підозрюваного в розшук. Факт знаходження підозрюваного на тимчасово окупованій території Луганської області, яка визнана такою відповідно до Постанови Верховної Ради України «Про визнання окремих районів, міст, селищ і сіл Донецької та Луганської областей тимчасово окупованими територіями» не заперечується й слідчим суддею в оскаржуваній ухвалі. Оскільки наявні достатні докази для підозри особи у вчиненні кримінального правопорушення, а також наявні докази, що підозрюваний переховується від органів слідства та суду на тимчасово окупованій території України з метою ухилення від кримінальної відповідальності, висновки слідчого судді про те, що слідчим не надано доказів неодноразового належного повідомлення підозрюваного про необхідність проведення процесуальних дій та наступного ухилення того від явки на виклик без поважної причини з метою ухилення від кримінальної відповідальності більш як два рази, тобто мінімум три рази, в рамках кримінального провадження є безпідставними⁵. Апеляційний суд дійшов висновку, що неприбуття підозрюваного на виклик без поважної причини з метою ухилення від кримінальної відповідальності підтверджується тим, що йому повідомлено про підозру, його оголошено в розшук, а також фактом перебування підозрюваного на тимчасово окупованій території. Це свідчить про те, що рішення суду прямо суперечить положенням кримінального процесуального закону, який не допускає будь-яких винятків із загального правила повідомлення про виклик у кримінальному провадженні, однак воно є остаточним, оскільки відсутня можливість оскарження відповідної ухвали в касаційному порядку.

В ухвалі Вінницького міського суду Вінницької області від 23 лютого 2016 р. (справа №127/2750/16-к) суд установив, що повідомлення про виклик до військової прокуратури Вінницького гарнізону за підозрою в інкримінованих підозрюваному злочинах публікувалося на офіційному сайті військової прокуратури Центрального регіону України та в друкованому виданні «Урядовий кур'єр». Проте підозрюваний, будучи належним чином повідомлений про існування стосовно нього кримінального провадження, маючи на меті ухилитися від кримінальної відповідальності, умисно переховується від слідства та суду. Його

⁴ Ухвала Сєверодонецького міського суду Луганської області від 24 лютого 2016 р. (справа №428/2116/16-к) [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/56048360>.

⁵ Ухвала Апеляційного суду Луганської області від 15 березня 2016 року (справа №428/2116/16-к). URL: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/56473559>

оголошено в розшук, ухвалою слідчого судді надано дозвіл на затримання підозрюваного з метою його приводу для участі в розгляді клопотання про застосування запобіжного заходу в вигляді тримання під вартою. Таким чином, в органу досудового розслідування є достатні підстави вважати, що підозрюваний умисно ухиляється від слідства та суду з метою уникнення кримінальної відповідальності за вчинені ним кримінальні правопорушення⁶. З рішення суду вбачається, що суд при розгляді клопотання про здійснення спеціального досудового розслідування, керуючись спеціальними нормами (ст. 297⁵ КПК України), виходив із того, що підозрюваний належним чином повідомлений про виклик.

В юридичній літературі іноді підтримується позиція, що норма ст. 297⁵ КПК України має застосовуватися ще до вирішення питання про початок спеціального досудового розслідування⁷. Такі міркування, як і судова практика, суперечать вимогам кримінального процесуального закону. Згідно з ч. 3 ст. 297⁴ КПК України за наслідками розгляду клопотання слідчий суддя видає ухвалу, в якій зазначає мотиви задоволення або відмови в задоволенні клопотання про здійснення спеціального досудового розслідування⁸. Отже, спеціальне досудове розслідування розпочинається з моменту задоволення слідчим суддею клопотання про здійснення спеціального досудового розслідування, тому положення процесуального закону щодо виклику підозрюваного під час цього виду провадження можуть застосовуватися тільки після прийняття такого судового рішення, а до цього часу застосовується загальна норма КПК України про виклик підозрюваного в кримінальному провадженні.

В ухвалі Костянтинівського міськрайонного суду Донецької області від 07 грудня 2015 р. (справа №233/3532/15-к) вказано, що на підготовче судове засідання з'явився прокурор і захисники. Обвинувачені на підготовче судове засідання не з'явилися, про час та місце проведення підготовчого судового засідання були двічі повідомлені в порядку ст. 297-5, п. 3 ч. 3 ст. 323 КПК України шляхом публікації виклику в газеті «Урядовий кур'єр» № 195 від 21 жовтня 2015 р., № 226 від 03 грудня 2015 р. У підготовчому судовому засіданні прокурор заявила клопотання про здійснення спеціального судового провадження. Суд вважає клопотання прокурора обґрунтованим та таким, що підлягає задоволенню⁹. Таким чином, суд надав дозвіл на проведення спеціального судового провадження виходячи з того, що обвинувачені були двічі повідомлені про необхідність явки на судовий виклик суду в порядку, визначеному ст. 297⁵ КПК України. Однак ст. 139 КПК України встановлює, що однією з підстав для застосування спеціального кримінального провадження є неприбуття особи на виклик суду більш як два рази. Тобто для того, щоби виникли підстави ініціювати такий вид кримінального провадження, необхідно мінімум три неявки обвинуваченого на судовий виклик суду, у той час як суд лише двічі викликав обвинувачених, що є порушенням норм кримінального процесуального закону та процесуальних прав обвинувачених.

Ухвалою Вінницького районного суду Вінницької області від 15 жовтня 2015 р. (справа №127/19414/15-к) призначено спеціальне кримінальне провадження. Це рішення суду мотивовано тим, що відносно обвинуваченого здійснювалося спеціальне досудове розслідування, він двічі не з'явився на судові засідання, згідно з відповіддю з Могилів-Подільського прикордонного загону відомості про перетин обвинуваченим державного кордону відсутні, останній знав про розпочате кримінальне провадження, про що свідчать повістки про його виклик у якості підозрюваного, опубліковані в засобах масової інформації загальнодержавної сфери розповсюдження (у газеті «Урядовий кур'єр» № 130 від 21 липня 2015 р., с. 11 «Реклама та оголошення»), та протокол допиту його батька. За таких умов суд вважає, що це кримінальне провадження можливо призначити до спеціального судового провадження¹⁰. З аналізу наведеного рішення вбачається, що суд порушив норми кримінального процесуального закону України, яким передбачено, що для застосування спеціального кримінального провадження необхідно мінімум три неявки обвинуваченого на судовий виклик суду, тоді як суд визнав достатніми неприбуття на два відповідні виклики, що свідчить про незаконність цього судового рішення та істотне порушення процесуальних прав обвинуваченого.

⁶ Ухвала Вінницького міського суду Вінницької області від 23 лютого 2016 року (справа №127/2750/16-к). URL: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/56128061>

⁷ Ємельянов В.А. Окремі аспекти вирішення питання початку здійснення спеціального досудового розслідування / В.А. Ємельянов // Право і суспільство. – 2016. – №3. Ч. 2. – С. 214.

⁸ Кримінальний процесуальний кодекс України : Закон України від 13 квітня 2012 р. № 4652-VI // Відомості Верховної Ради України. – 2013. – № 9–10, 11–12, 13. – Ст. 8.

⁹ Ухвала Костянтинівського міськрайонного суду Донецької області від 07 грудня 2015 р. (справа №233/3532/15-к) [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/54058418>.

¹⁰ Ухвала Вінницького районного суду Вінницької області від 15 жовтня 2015 р. (справа №127/19414/15-к) [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/52279506>.

Необхідність виконання завдань кримінального провадження щодо осіб, які переховуються від органів слідства та суду з метою ухилення від кримінальної відповідальності й не перебувають за межами території України, однак недосяжні для українського правосуддя, зумовила внесення тимчасових змін до чинного кримінального процесуального закону в частині правового регулювання застосування інституту спеціального кримінального провадження. Відповідно до п. 20¹ Перехідних положень КПК України тимчасово, до 15 квітня 2017 р., спеціальне досудове розслідування здійснюється на підставі ухвали слідчого судді в кримінальному провадженні стосовно підозрюваного, крім неповнолітнього, який переховується від органів слідства та суду з метою ухилення від кримінальної відповідальності та оголошений у міждержавний та/або міжнародний розшук чи який понад шість місяців переховується від органів слідства та суду з метою ухилення від кримінальної відповідальності та/або стосовно якого наявні фактичні відомості, що він перебуває за межами України, на тимчасово окупованій території України або в районі проведення антитерористичної операції¹¹. У Законі України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» від 15 квітня 2014 р. визначено межі тимчасово окупованої території України (ст. 3)¹². Перелік населених пунктів, на території яких здійснюється антитерористична операція, затверджений розпорядженням Кабінету Міністрів України № 1275-р від 02 грудня 2015 р.¹³. Недоліком відповідної процесуальної норми є те, що в ній початок здійснення спеціального досудового розслідування пов'язаний із наявністю певних фактичних відомостей, що особа перебуває за межами України, на тимчасово окупованій території України або в районі проведення антитерористичної операції.

Проте вимога кримінального процесуального закону, тим паче щодо такого виняткового виду кримінального провадження, зумовлює необхідність надання виключно доказів, які отримані в передбаченому КПК України порядку, на підставі яких слідчий, прокурор, слідчий суддя й суд встановлюють наявність чи відсутність фактів та обставин, що мають значення для кримінального провадження та підлягають доказуванню, зокрема й щодо перебування особи за межами України, на тимчасово окупованій території України або в районі проведення антитерористичної операції. Тому варто внести зміни до КПК України з приводу того, що для ініціювання спеціального кримінального провадження потрібні не будь-які фактичні дані, а докази відповідного факту.

Щодо другої підстави здійснення спеціального кримінального провадження (оголошення підозрюваного (обвинуваченого) у міждержавний та/або міжнародний розшук), у юридичній літературі вказується, що поняття «міждержавний розшук» охоплюється поняттям «міжнародний розшук». Поділяючи розшук на міждержавний та міжнародний, практичні працівники стикаються ще з однією проблемою, яка полягає в відсутності єдиного обліку осіб, які оголошені в розшук за межами своєї держави. Так, якщо особу оголошують у міждержавний розшук, то відомостей в Інтерполі про те, що ця особа розшукується, немає. Тому в разі, коли міждержавний розшук не дав позитивного результату, виникає необхідність ще раз оголошувати особу, але вже в міжнародний розшук. Така довготривала процедура розшуку призводить до того, що розшукувана особа зможе надійно переховуватися від правоохоронних органів. Тому міждержавний розшук недоцільно виділяти як окремий вид розшуку, а необхідно об'єднати ці види розшуку під назвою «міжнародний розшук» з єдиним центром обміну інформацією: у Міжнародній організації кримінальної поліції – Інтерпол¹⁴. Отже, з метою підвищення ефективності застосування інституту спеціального кримінального провадження необхідно вдосконалити чинне законодавство України щодо розшуку осіб, які вчинили кримінальні правопорушення й перебувають за межами території України.

Відповідно до ст. 5 Закону України «Про здійснення правосуддя та кримінального провадження у зв'язку з проведенням антитерористичної операції» ухилення від явки на виклик слідчого, прокурора чи судовий виклик слідчого судді, суду (неприбуття на виклик без поважної причини більш як два рази) підозрюваним, обвинуваченим, який перебуває в районі проведення антитерористичної операції, та оголо-

¹¹ Кримінальний процесуальний кодекс України : Закон України від 13 квітня 2012 р. № 4652-VI // Відомості Верховної Ради України. 2013. – № 9–10, 11–12, 13. – Ст. 8.

¹² Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України : Закон України від 15 квітня 2014 р. №1207-VII // Відомості Верховної Ради України. – 2014. – № 26. – Ст. 892.

¹³ Про затвердження переліку населених пунктів, на території яких здійснювалася антитерористична операція, та визнання такими, що втратили чинність, деяких розпоряджень Кабінету Міністрів України : розпорядження Кабінету Міністрів України № 1275-р від 02 грудня 2015 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1275-2015-%D1%80>.

¹⁴ Басиста І.В. Деякі аспекти спеціального досудового розслідування кримінальних правопорушень щодо осіб, які оголошені в міжнародний розшук / І.В. Басиста, Л.В. Максимів // Юридичний науковий електронний журнал. – 2015. – №4. – С. 247 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://lsej.org.ua/4_2015/66.pdf.

шення його в розшук є підставою для здійснення спеціального досудового розслідування чи спеціального судового провадження в порядку, передбаченому КПК України, з особливостями, встановленими цим Законом. Вимога про оголошення в міждержавний або міжнародний розшук не поширюється на випадки, якщо вирішується питання про застосування стосовно цих осіб спеціального кримінального провадження¹⁵. Тобто законодавець закріпив норму, що неявка особи, яка перебуває в зоні проведення антитерористичної операції, на виклик уповноваженої особи або органу понад два рази без поважної причини є підставою для «автоматичного» початку спеціального кримінального провадження.

Проте наведені приписи закону суперечать вимогам ч. 3 ст. 9 КПК України, де визначено, що закони та інші нормативно-правові акти України, положення яких стосуються кримінального провадження, повинні відповідати КПК України. При здійсненні кримінального провадження не може застосовуватися закон, який суперечить чинним нормам КПК України¹⁶. Тобто пріоритетне значення надається саме КПК України як нормативно-правовому акту, який є основним, ключовим у регулюванні кримінальних процесуальних правовідносин, тому в разі виникнення будь-яких суперечностей між його положеннями й нормами інших нормативних актів застосовуватися мають виключно приписи КПК України. Таким чином, відповідні норми слід або закріпити в КПК України, або виключити із законодавства України, оскільки їх застосування суперечить вимогам кримінального процесуального закону.

Висновки. Аналіз правового регулювання зазначеного кримінального процесуального інституту свідчить про наявність як недоліків юридичної техніки та суперечностей між правовими приписами, так і складнощів у практичному застосуванні відповідних процесуальних норм. Подальші доктринальні дослідження мають бути спрямовані на поглиблення теоретичних знань про правову природу спеціального кримінального провадження та вдосконалення його законодавчої регламентації.

Анотація

У статті розглянуто проблему визначення сутності та переліку підстав здійснення спеціального кримінального провадження в кримінальному процесі України. Вивчено існуючі доктринальні здобутки сучасної юридичної науки в дослідженні кримінального провадження за відсутності підозрюваного (обвинуваченого), визначено природу та сутність такого провадження. Проведено детальний аналіз передбачених Кримінальним процесуальним кодексом України підстав для спеціального кримінального провадження в кримінальному процесі за відсутності підозрюваного (обвинуваченого).

Summary

In the article it is determined the problem of the nature and range of grounds for implementation of special criminal proceedings in the criminal process of Ukraine. The existing doctrinal achievements of modern legal science of the criminal proceedings in the absence of the suspect (accused) is studied, its nature and essence is defined. It is provided the detailed analysis of the Criminal Procedure Code of Ukraine based on trial in criminal proceedings in the absence of the accused.

Використана література:

1. Кримінальний процесуальний кодекс України : Закон України від 13 квітня 2012 р. № 4652-VI // Відомості Верховної Ради України. – 2013. – № 9–10, 11–12, 13. – Ст. 8.
2. Ухвала Северодонецького міського суду Луганської області від 24 лютого 2016 р. (справа №428/2116/16-к). [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/56048360/>

¹⁵ Про здійснення правосуддя та кримінального провадження у зв'язку з проведенням антитерористичної операції : Закон України від 18 серпня 2014 р. №1632-VII // Відомості Верховної Ради України. – 2014. – № 39. – Ст. 2009.

¹⁶ Кримінальний процесуальний кодекс України : Закон України від 13 квітня 2012 р. № 4652-VI // Відомості Верховної Ради України. – 2013. № 9–10, 11–12, 13. – Ст. 8.

3. Ухвала Апеляційного суду Луганської області від 15 березня 2016 р/ (справа №428/2116/16-к) [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/56473559>.
4. Ухвала Вінницького міського суду від 23 лютого 2016 р. (справа №127/2750/16-к) [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/56128061>.
5. Ємельянов В.А. Окремі аспекти вирішення питання початку здійснення спеціального досудового розслідування / В.А. Ємельянов // Право і суспільство. – 2016. – № 3. Ч. 2. – С. 211–215.
6. Ухвала Костянтинівського міськрайонного суду Донецької області від 07 грудня 2015 р. (справа №233/3532/15-к) [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/54058418>.
7. Ухвала Вінницького районного суду Вінницької області від 15 жовтня 2015 р. (справа №127/19414/15-к) [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/52279506>.
8. Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України : Закон України від 15 квітня 2014 р. №1207-VII // Відомості Верховної Ради України. – 2014. – № 26. – Ст. 892.
9. Про затвердження переліку населених пунктів, на території яких здійснювалася антитерористична операція, та визнання такими, що втратили чинність, деяких розпоряджень Кабінету Міністрів України : розпорядження Кабінету Міністрів України № 1275-р від 02 грудня 2015 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1275-2015-%D1%80>.
10. Басиста І.В. Деякі аспекти спеціального досудового розслідування кримінальних правопорушень щодо осіб, які оголошені в міжнародний розшук / І.В. Басиста, Л.В. Максимів // Юридичний науковий електронний журнал. – 2015. – № 4. – С. 245–247. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://lsei.org.ua/4_2015/66.pdf.
11. Про здійснення правосуддя та кримінального провадження у зв'язку з проведенням антитерористичної операції : Закон України від 18 серпня 2014 р. №1632-VII // Відомості Верховної Ради України. – 2014. – № 39. – Ст. 2009.

Олександр Маленко,

*аспірант кафедри кримінального процесу та криміналістики
Академії адвокатури України*